

Mál nr. 178/2014
M og
V vegna slysatryggingar launþega.

Ágreiningur um tjónstilkynningarfrest 1.mgr. 124.gr. laga um vátryggingarsamninga vegna frítímaslyss þann 19. maí 2007.

Gögn.

1. Málskot móttengið þ. 5.6.2014 ásamt fylgiskjölum
2. Bfíf V, dags. 2.7.2014, ásamt fylgiskjali

Málsatvik.

M slasaðist í gönguferð í frítíma sínum þann 19. maí 2007 er hún fell á bæði hné. Afleiðingar voru bólgur í hnjám og verkir. M leitaði til heimilislæknis þann 3.7.2007 þar sem enn voru verkir í hnjánnum en bólgur voru ekki lengur til staðar. Í kjölfarið leitaði hún til nokkurra bæklunarlækna vegna einkenna sinna. Hún fór í sjúkraþjálfun 2007 og aftur 2009. Fór í aðgerð 2010 og aftur í aðgerð 2013. V barst tilkynning um slysið þann 7. febrúar 2010 en þá var það eingöngu tilkynnt sem frítímaslys og fjölskyldutrygging maka M tilgreind í tilkynningunni. Á þeim tíma var hvorki tilgreint hvar M væri í vinnu né óskað eftir upplýsingum um hvar vinnuveitandi hennar væri tryggður. Slík fyrirspurn var fyrst gerð til V og annarra tryggingafélaga með tölvupósti þann 16.4.2014 og var þá upplýst að vinnuveitandi M væri með launþegatryggingar hjá V. Í kjölfarið á því var slysið tilkynnt til V og óskað eftir bótatillögu.

Álit.

Áður en metið er hvort tilkynnt hafi verið innan þess frests sem kveðið er á um í 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 er nauðsynlegt að ákvarða hvenær tilkynning barst félaginu. Tvær mögulegar dagsetningar koma til greina, þ.e. 7. febrúar 2010 og 16. apríl 2014. Í fyrri dagsetningunni var fjölskyldutrygging maka M tilgreind og hvergi getið um mögulegan bótarétt úr slysatryggingu launþega enda ekki upplýst hvar M væri í vinnu. V hafði því enga ástæðu til að ætla að um væri að kröfu í slysatryggingu launþega. Í lögskýringargögnum með 124. gr. framangreindra laga kemur fram að tryggingafélögin hafi af því mikla hagsmuni að kröfur komi fram sem fyrst og verður að telja nauðsynlegt að tjónstilkynningar beri með sér í hvaða tryggingu verið er að gera kröfu. Í þessu tilfelli var það tilviljun ein sem réði því að launþegatrygging vinnuveitanda M væri hjá sama félagi og fjölskyldutrygging maka M. Í ljósi þessa verður að telja að rétt sé að miða við að tilkynning um slysið í tengslum við slysatryggingu launþega hafi ekki borist fyrr en þann 16. apríl 2014.

Við mat á því hvort M hafi glatað rétti til bóta á grundvelli fyrrgreinds lagaákvæðis verður að líta til þess hvað hún vissi um þau atvik, sem bótakrafa hennar er reist, ári áður en tilkynnt var um atvikið til V, þ.e. 16. apríl 2013. M varð fyrir slysinu þann 19. maí 2007. Samkvæmt gögnum málsins leitaði hún ítrekað til lækna og heilbrigðisstarfsmanna vegna meina sinna á löngu tímabili og fór m.a. í aðgerð 2010. Verður því að telja ljóst að einu ári áður en V var tilkynnt um slysið hafi M þegar vitað um atvik sem bótakrafa hennar er reist á. Tilkynning barst því of seint og á M ekki rétt á bótum úr launþegatryggingu þeirri sem vinnuveitandi hennar var með hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum frá V úr slysaftryggingu launþega.

Reykjavík 16.9.2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Sigurður Óli Kolbeinsson hdl.

Jón Magnússon hrl.